

Phần 9

Buổi tối, Vĩnh Nguyên cố tình đứng chờ Hoa Cúc. Còn cô thì lại cố tình muốn lánh mặt anh, dù biết rằng trong trái tim cô đầy ắp bóng hình của anh. Nhưng những lời nói của Mỹ Hằng văng vẳng bên tai cô...

Hoa Cúc lên cửa sau đi ra. Phát khêu nhẹ Vĩnh Nguyên:

- Cô ấy ra rồi kìa!

Vĩnh Nguyên ngạc nhiên:

- Ra rồi sao mình không thấy?

- Đi tắt ngõ sau.

Vĩnh Nguyên thắc mắc:

- Tại sao mấy ngày nay cô ấy cố tình tránh mặt mình như thế?

Phát lắc đầu:

- Chuyện này thì tôi hoàn toàn mù tịt. Anh nên hỏi cho rõ.

Vĩnh Nguyên thở dài:

- Cô ấy có cho cơ hội đâu mà hỏi.

Phát nhận xét:

- Hoa Cúc là người hiền lành, hiểu lý lẽ, tôi nghĩ cô ấy không quá khó đâu.

Vĩnh Nguyên cho xe chạy theo. Nhưng Hoa Cúc đã lên taxi. Phát nói:

- Anh lại chậm mất rồi.

Vĩnh Nguyên lơ mơ nghĩ:

- Chuyện này là thế nào chứ?

Phát chột nói:

- Có khi nào Mỹ Hằng đe dọa gì cô ấy không?

Câu nói của Phát làm Vĩnh Nguyên giật mình:

- Có lẽ là như vậy. Mấy hôm mình đi vắng, thật ra đã xảy ra chuyện gì rồi.

Phát nhắc nhở:

- Anh hỏi dì Hai sẽ rõ mà.

- Biết đâu cô ta kiếm chuyện ở chợ thì sao?

Phát ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện này cũng có thể xảy ra lắm. Theo tôi thì anh nên dứt khoát với cô ấy thì hơn.

- Cậu nói đến ai vậy?

- Mỹ Hằng, con người đó không nên gần gũi nhiều đâu.

Vĩnh Nguyên ái ngại nói:

- Tình cảm bao nhiêu năm, đâu phải nói dứt là dứt được.

Phát nhăn nhó:

- Lãng nhàng chỉ thêm phiền phức mà thôi. Cô ấy sẽ tìm Hoa Cúc hăm dọa mãi đó.

Hai người về gần đến cổng nhà thì Phát khều nhẹ Vĩnh Nguyên:

- Đó, anh thấy lời của tôi có linh hay không?

Vĩnh Nguyên trao xe cho Phát:

- Cậu trở ra quán uống nước đi. Một mình tôi vào là được.

Phát nắm tay anh lại:

- Đừng xuất hiện đột ngột như vậy. Anh có thể đi vòng qua bên kia nghe thử cuộc đối thoại giữa hai người là thế nào?

Vĩnh Nguyên gật đầu, rồi đi vòng qua gốc sân, khuất theo mấy chậu kiểng lớn. Anh bỗng giật mình khi nghe tiếng găt lên của Mỹ Hằng:

- Cô đừng có nói dối!

Hoa Cúc đáp lại rất bình tĩnh:

- Tôi chưa từng biết nói dối. Sao chị không tìm gặp Vĩnh Nguyên một lần đi.

Cười nhạt, Mỹ Hằng nói giọng hách dịch:

- Tất nhiên là tôi đã gặp Vĩnh Nguyên rồi.
- Vậy thì mọi chuyện đã rõ, sao chị còn tìm tôi?
- Nhưng Vĩnh Nguyên vẫn còn đắn đo, ái ngại một chuyện.

Hoa Cúc ngỡ ngác hỏi:

- Chuyện gì cơ?
- Sự có mặt của cô ở nhà cũng như ở hãng phim.
- Nghĩa là...
- Cô phải rút khỏi nơi này, xa tầm mắt của anh ấy.

Hoa Cúc mở to mắt, chân hơi lùi lại phía sau:

- Anh ấy đã nói với chị như vậy ư?
- Tất nhiên rồi.

Mím môi, Hoa Cúc cảm thấy đau lòng:

- Tôi đến đây làm là chỉ mong có thêm tiền về lo cho mẹ mình mà thôi.
- Đừng có xảo biện.
- Tôi nói thật! Giữa tôi và anh ấy chưa từng có tình cảm gì cả. Tại sao anh ấy lại nói thế?

Mỹ Hằng nhắc nhở:

- Sao anh ấy không ngại được, tôi và anh ấy yêu nhau và chuẩn bị cưới nhau. Sự xuất hiện của cô làm rối tung lên cả.
- Tôi không có.
- Chẳng lẽ cô nói có.
- Chị đừng có vô lý như vậy.

Mỹ Hằng dọa:

- Nếu cô không muốn mẹ cô buồn rầu mà ảnh hưởng đến căn bệnh thì cô mau dọn đi đi.

Nghe nhắc đến mẹ, Hoa Cúc cảm thấy đau lòng:

- Mẹ tôi đang rất cần có chỗ để dưỡng bệnh. Tôi không thể đi đâu cả.

Mỹ Hằng lấy trong xách ra một xấp tiền:

- Đây là số tiền lớn, cô có thể mượn nhà cho mẹ cô ở.

Hoa Cúc tròn mắt nhìn cô:

- Tại sao tôi phải lấy tiền của chị. Tôi có lòng tự trọng của tôi. Tôi sẽ không nhận bất cứ tiền của ai cả.

- Nè, đừng có như vậy. Cô ở lại đây tôi không tha cho cô đâu. Người ta nói không sai mà, cô đeo bám Vĩnh Nguyên dai như đĩa vậy.

Hoa Cúc như bị chạm tự ái, cô gắt lên:

- Chị im lại đi! Chị đừng có vu khống tôi. Ai đeo anh ấy như đĩa thì chị biết lấy.

Mỹ Hằng sấn tới:

- Cô vừa nói gì?

Hoa Cúc mím môi, cố nén tức:

- Tôi nói gì thì chị đã nghe rõ rồi. Sao còn hỏi tôi?

Mỹ Hằng đưa tay định tát vào mặt Hoa Cúc. Nhưng Hoa Cúc đã kịp nắm chặt tay Mỹ Hằng lại:

- Tôi nói cho chị biết, tôi không phải dễ ăn hiếp đâu.

- Cô dám đánh lại tôi à?

- Không! Tôi không đánh lại chị đâu. Mà tôi muốn cảnh báo cho chị biết với tôi chị không dễ ăn hiếp đâu.

Mỹ Hằng nghiến răng giận dữ:

- Cô dám ra mặt chống đối với tôi à?

Hoa Cúc cũng cứng cỏi nói:

- Tôi nói cho chị biết, tôi không dễ ăn hiếp đâu. Chuyện chị với Vĩnh Nguyên hãy tự giải quyết đi. Đừng tìm tôi nữa.

Mỹ Hằng bĩu môi:

- Tự giải quyết ư? Nếu cô bỏ xứ này đi thì không còn chuyện gì để nói nữa.

Ngảng đầu lên, Hoa Cúc hỏi:

- Nếu như tôi không đi thì sao?

Mỹ Hằng nghiêng răng:

- Tôi sẽ cho mẹ con cô sống dở chết dở mới thôi.

- Chị thật vô lý giận cá chém thớt vậy coi sao được?

Mỹ Hằng lừ mắt nhìn Hoa Cúc:

- Tôi kỳ hẹn cho cô trong vòng một tuần phải biến khỏi thành phố này.

Vênh mặt, Hoa Cúc hỏi lại:

- Nếu tôi không đi thì sao?

Lấy ra một lọ át-xít, Mỹ Hằng lia qua mặt cô mà nói:

- Thì chai át-xít này sẽ hủy toàn bộ gương mặt xinh đẹp của cô.

Hoa Cúc ôm mặt, cô gào lên:

- Chị không được làm như vậy. Tôi không có tội gì cả.

- Tội cướp người yêu của kẻ khác:

Hoa Cúc lùi lại:

- Tôi không có.

Cười khẩy, Mỹ Hằng bước tới:

- Cô có nghe rõ lời của tôi hỏi không? Hãy cút đi mau!

Hoa Cúc bỏ chạy đi. Cô vừa đi vừa khóc ròng. Mỹ Hằng bật cười lớn:

- Cô đừng hòng mà cướp người yêu của tôi.

Vĩnh Nguyên bước tới, anh vờ như không nghe thấy gì:

- Mỹ Hằng, sao em lại ở đây?

Cô giật mình, thôi không cười nữa mà nói:

- Nơi nào có anh thì chỗ đó sẽ có em mà thôi.

Vĩnh Nguyên nhìn quanh:

- Em đi một mình à?
- Theo anh thì em đi với ai?
- Phong đâu?

Ném cho anh cái nhìn có lửa, Mỹ Hằng lắc đầu:

- Anh ta còn có việc của anh ta, đâu có liên quan gì đến em.

Vĩnh Nguyên cười nhẹ:

- Vậy à!
- Em muốn biết vì sao anh lẩn tránh em? Anh nói đi.

Vĩnh Nguyên nói rất thẳng thắn:

- Anh không có trốn tránh gì em cả. Tại em muốn thế mà thôi.

Mỹ Hằng cười buồn:

- Em ngu xuẩn đến vậy sao? Tự đày đọa mình à?
- Em không những ngu xuẩn mà trái lại còn là một cô gái sắc xảo mưu mô nữa kìa.

Mỹ Hằng cảm thấy khó chịu, cô mấp máy đôi môi:

- Anh nói vậy là sao?
- Không có sao hết, mà anh chỉ khuyên em nên nhìn lại mình đi. Đừng có quá đà coi chừng ân hận không kịp đó.

Mỹ Hằng mỉm cười:

- Em không có gì phải ân hận. Người ân hận là anh đó.
- Tại sao anh phải ân hận chứ?
- Anh phản bội lại tình yêu. Anh xem thường em quá đáng.

Lắc đầu, Vĩnh Nguyên bảo:

- Em quan trọng hóa vấn đề, em tự đánh mất mình mà thôi.

- Vậy còn Hoa Cúc, có phải vì cô ta mà anh kiếm chuyện xa lánh em.

- Đó chỉ là em suy diễn ra mà thôi.

Trùng mắt nhìn anh, cô nói một cách hần học:

- Suy diễn thật à? Nếu không có thì tại sao anh có thể vẽ một bức tranh đôi hoa cúc và hình bóng cô ấy.

Vĩnh Nguyên nói rất bình tĩnh:

- Em đã thấy rõ rồi à? Đó là anh vẽ theo ngẫu hứng mà thôi.

Cười nhạt, Mỹ Hằng xua tay:

- Anh làm như em là đứa con nít không bằng.

Vĩnh Nguyên cười chế nhạo:

- Vậy chứ em lớn hơn ai nè?

- Anh đừng có chế giễu em.

Vĩnh Nguyên trở lại nghiêm túc:

- Em đừng có ganh tỵ với Hoa Cúc mà làm gì. Cô ấy hiền lành và biết tôn trọng người khác lắm. Cha anh rất cưng cô ấy đấy Mỹ Hằng chọt hỏi:

- Vậy còn việc đám cưới của tụi mình thì sao?

Vĩnh Nguyên chống chế:

- Chuyện này anh không nghe cha mẹ nhắc đến nữa. Mà em gấp gáp làm gì? Anh thấy giữa chúng ta nên nói rõ hơn đi.

- Nói gì đây?

- Anh cảm thấy chúng ta không hợp nhau. Tính đến chuyện cưới hỏi, anh e không nên chút nào.

Cảm thấy giận trong lòng, Mỹ Hằng gật gù nói:

- Em biết vì sao em từ chối rồi. Được lắm, em sẽ cho anh thấy thế nào là phản bội.

Vĩnh Nguyên nghiêm giọng:

- Em đừng có dại mà đụng đến Hoa Cúc. Cô ấy chẳng có liên quan gì đến chuyện này cả.

Mỹ Hằng không thèm nói gì thêm. Cô bỏ đi một nước. Hơn ai hết Vĩnh Nguyên biết thế nào cô ta cũng gây phiền hà đến Hoa Cúc mà thôi. Anh nhất định phải làm gì đó để ngăn chặn hành động ngu ngốc của Mỹ Hằng.

Vĩnh Nguyên cảm thấy giật mình khi mà từ trước tới nay anh cận kề một con người dễ sợ đến như thế?

Hoa Cúc chẳng biết tính làm sao cho phải nữa. Cô thơ thẩn một mình trong vườn kiếng nhà Vĩnh Nguyên. Bà Hoa Mai bước ra cùng con gái:

- Con có chuyện buồn sao Hoa Cúc?

Cô quay lại mỉm cười nhìn bà:

- Dạ, không có đâu mẹ.

Bà ngồi xuống cùng con gái:

- Con đừng có giấu mẹ. Có phải cô gái ấy đến tìm con nữa phải không?

Hoa Cúc không dám giấu mẹ mà cô gật đầu.

- Vâng!

- Cô ấy lại dọa con à?

- Vâng! Con phải làm sao đây mẹ? Hay là mình dọn nhà đi.

- Đi đâu?

Hoa Cúc lắc đầu:

- Con không biết.

Bà Hoa Mai thở dài:

- Mẹ con ta chỉ muốn an thân mà cũng không yên.

Hoa Cúc bỗng trở nên trầm tư:

- Chỉ có một cách thôi mẹ ạ.

- Cách gì vậy con?

Anh Vĩnh Nguyên cười chị ấy là tất cả êm xuôi.

Rất thấu hiểu tâm sự của con, bà Hoa Mai lắc đầu:

- Chuyện tình cảm khó nói lắm con ạ. Biết đâu cậu Nguyên không yêu cô ấy, gượng ép là khổ lắm.

Hoa Cúc thở dài:

- Chứ biết làm sao bây giờ. Tìm được việc làm là rất khó mẹ ạ. Vả lại, con rất thích nghề này.

Bà Hoa Mai cảm thấy buồn:

- Mẹ không giúp gì được con cả. Nghĩ mà tội cho con quá.

Hoa Cúc ôm chầm lấy mẹ:

- Con rất buồn khi không lo cho mẹ một ngày yên ổn.

Hai mẹ con cùng khóc với nhau, ông Vĩnh Thụy vô tình nghe thấy. Ông liền lên tiếng:

- Hai mẹ con chị chẳng cần lo sợ gì cả. Còn có tôi đây.

Cả hai mẹ con cùng đứng lên. Bà Hoa Mai lên tiếng trước:

- Tôi vô cùng cảm kích tình cảm của anh chị dành cho mẹ con tôi. Nhưng mà mẹ con tôi lại làm phiền đến anh chị nhiều quá. Thật tình tôi rất ái ngại.

Ông Vĩnh Thụy khoát tay:

- Tại sao hôm nay chị lại nói đến chuyện này?

Hoa Cúc nói:

- Con định xin hai bác cho con dọn ra ngoài để ở.

Ông Thụy ngạc nhiên:

- Sao lại phải thế? Ở đây có gì không tiện à?

Hoa Cúc đành phải nói:

- Con không muốn vì con mà mọi người phải khó xử. Xin bác hãy cho mẹ con con được toại ý.

Ông Vĩnh Thụy chột hỏi:

- Vậy rồi còn việc nấu nướng ở nhà, rồi việc ở hãng phim?

Hoa Cúc liền nói:

- Con chỉ xin ra ngoài ở thôi, còn mọi việc thì con vẫn làm bình thường.

Ông Vĩnh Thụy lắc đầu:

- Như vậy không tiện đâu con. Có gì khó khăn hãy nói đi. Ta sẽ giải quyết.

Bà Hoa Mai cười gượng gạo:

- Chuyện là thế này anh ạ. Tôi muốn có cuộc sống riêng tư, như vậy sẽ thoải mái hơn.

Ông Vĩnh Thụy đành nói:

- Chuyện này bà xã tôi biết chưa? Bà ấy nói thế nào?

Bà Hoa Mai xua tay:

- Tôi không muốn làm phiền chị ấy đâu. Anh đừng lo.

- Sao chị lại nói như thế? Dù gì thì hai người cũng hợp ý nhau lắm mà.

Nhưng ông quay sang hỏi Hoa Cúc:

- Có phải Mỹ Hằng đã tìm gặp con không?

Hoa Cúc chối:

- Dạ, không có đâu ạ.

Ông Thụy bảo:

- Nếu gút mắt từ Mỹ Hằng thì con hãy nói ta nghe.

Hoa Cúc hơi cúi đầu:

- Dạ không có đâu ạ.

Ông lại nói:

- Khuya rồi, con đưa mẹ vào phòng nghỉ đi.

Ông phụ dìu bà Hoa Mai với Hoa Cúc thì bà Lệ Chi ra tới:

- Ôi! các người làm gì thế?

Ông Vĩnh Thụy phân bua:

- À không! Anh chỉ phụ Hoa Cúc đưa chị ấy về phòng thôi.

Bà Lệ Chi hậm hực:

- Chị ấy có làm sao đâu mà ông phải quan tâm đến như vậy?

Bà Hoa Mai biết bạn hiểu lầm nên cố giải thích:

- Không có gì đâu chị.

Bà Lệ Chi xẵng giọng:

- Hừm! Làm ơn mắc oán, nuôi khí dòm nhà, chị định trả ơn tôi như vậy đó sao?

Bà Hoa Mai há hốc mồm, nhìn bà Lệ Chi như trân trời:

- Chị! Chị nói gì tôi không hiểu.

Bà Lệ Chi bật cười:

- Chị vờ ngờ ngạc giỏi lắm. Nhưng tôi thật không ngờ bên ngoài đạo mạo hiền lương mà bên trong có tư tưởng xấu xa.

Hoa Cúc vội nói:

- Kìa, bà chủ sao bà nổi tiếng miệt thị mẹ con. Mẹ con có lỗi gì đâu?

Bà Lệ Chi cười lớn:

- Mẹ con cô đóng kịch giỏi lắm. Hai người có tâm địa xấu xa. Đi khỏi nhà tôi mau!

Bà Hoa Mai đau lòng khôn xiết. Bà nói từng tiếng mệch nhọc:

- Tôi... tôi sẽ đi. Nhưng mà xin chị cho tôi biết mình có lỗi gì chứ?

Bật cười lớn, bà Lệ Chi mai mỉa:

- Cũng may là tôi phát hiện kịp thời, nếu không nhà này đi đến khánh kiệt và mẹ con bà...

Hoa Cúc ôm vai mẹ:

- Con xin bác hãy suy xét cho cận kẽ ạ? Mẹ con có lỗi gì?

Bà Lệ Chi cười khẩy:

- Được mỗ miễn phí là do thằng con trai ngu ngốc của tôi là kẻ từ thiện đó.

Hai mẹ con nhìn nhau. Hoa Cúc lắc đầu:

- Không đời nào, coi chừng bác làm ai đó.

Bà cười ngất:

- Làm ư? Hai mẹ con cô đóng kịch giỏi lắm.

Bà Hoa Mai lắc đầu:

- Thật ra đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra được người đã cứu tôi kia mà.

Bà Lệ Chi gất lên:

- Nó chính là con trai của tôi đó.

Bà Hoa Mai lẩm bẩm:

- Cậu làm như vậy để làm gì? Tôi đâu có yêu cầu cậu ấy làm điều đó.

Ông Vĩnh Thụy khuyên vợ:

- Mọi chuyện vẫn chưa rõ. Em đừng có vội vàng như vậy.

Bà Lệ Chi nhìn chồng lom lom:

- Anh còn có thể nói chuyện với em được hay sao?

Ông Vĩnh Thụy nhăn nhó:

- Em nghe lời ai nói bậy cái gì như thế?

- Nói bậy ư? Thì bây giờ chính mắt tôi đã nhìn thấy rồi đó.

Ông Vĩnh Thụy cảm thấy khó chịu:

- Em có chịu trách nhiệm nổi vấn đề này hay không?

Bà Lệ Chi hậm hực:

- Anh muốn áp đảo tôi đúng không? Tôi biết tại sao anh nhận Hoa Cúc vào làm ở hãng phim và anh tốt bụng với chị ta.

Ông Vĩnh Thụy vô cùng tức giận và những câu nói ấu trĩ của vợ mình:

- Vô duyên vô cớ em nói ra những lời ấy là có mục đích gì? Em nói đi!

- Anh khỏi cần phải hậm hực với tôi. Bấy lâu hai người đã lén lút quan hệ với nhau.

Đến lúc này thì Hoa Cúc không còn nhịn được nữa, cô nói:

- Xin lỗi bác, bác có thể nói con như thế nào cũng được. Nhưng xin bác đừng nói nặng mẹ con. Mẹ con không có lỗi.

Bà Lệ Chi bật cười khan:

- Cô thật giỏi mồm mép. Hai mẹ con thật giống nhau đó.

Bà Hoa Mai mặt mày tái mét. Bà run rẩy nắm lấy tay Hoa Cúc:

- Đi... đi thôi con.

Hoa Cúc nhận thấy sự yếu ớt run rẩy của mẹ, cô kêu lên:

- Mẹ! Mẹ làm sao thế?

Vết mổ chưa lành nay thêm nỗi đau này, bà Hoa Mai ngất lịm trên tay đứa con gái yếu đuối tội nghiệp của mình. Hoa Cúc kêu thật to:

- Mẹ ơi...

Dì Hai kịp điện thoại kêu xe cấp cứu. Bà Lệ Chi cũng có phần hốt hoảng. Bà chụp lấy tay bà Hoa Mai:

- Tôi...

Hoa Cúc phẫn nộ, gạt tay bà ra:

- Bà không được đụng vào mẹ tôi. Bà... bà ác lắm.

Mọi người giúp Hoa Cúc đưa bà Hoa Mai vào viện. Hoa Cúc đau điếng tâm hồn. Cô như kẻ mất hồn ngồi cạnh mẹ mà khóc.

Ông Vĩnh Thụy mặt hầm hầm nhìn vợ. Ông trút con thịnh nộ với bà:

- Em có thấy mình làm như vậy là quá đáng hay không?

Bà Lệ Chi như vẫn chưa thể nhìn nhận ra được việc mình làm là sai trái nên nói:

- Chị ta như vậy là cũng chưa vừa tội đâu.

- Em nói vậy mà nghe được sao? Hai người ta dở sống dở chết mà vẫn chưa hài lòng sao?

Bà Lệ Chi bĩu môi:

- Anh làm gì mà bênh vực bà ta dữ thế? Phải chăng anh sốt ruột?

Ông Vĩnh Thụy nạt ngang:

- Điều gì khiến em trở thành người thế này chứ? Một con người hiểu biết đâu mất rồi.

Bà Lệ Chi mím môi:

- Anh đừng ở đó mà dè bieu em nữa. Giữa anh và bà ta đã xảy ra chuyện gì rồi?

- Chuyện gì là chuyện gì? Tại sao em lại hồ đồ đến thế?

Bà lại cau có:

- Nếu muốn em đừng có thái độ ấy trừ phi anh đừng làm.

- Anh đã làm gì sai?

- Nếu anh và bà ta không có gì thì tại sao anh một mực đem mẹ con nó về đây?

Ông Vĩnh Thụy nhìn vợ lắc đầu:

- Chuyện ấy bình thường thôi, có gì mà em phải bận tâm.

- Có thật anh và bà ấy không có tình ý gì không?

- Em ghen nên đã hồ đồ mất rồi.

Bà kêu lên:

- Trời ơi! Anh vì bà ta mà mắng em như vậy sao?

Ông Vĩnh Thụy biết dù có nói thế nào thì bà cũng không nghe nên tức giận bỏ đi. Ông đến quán rượu ngồi uống một mình. Trong khi đó ở bệnh viện Vĩnh Nguyên ân cần khuyên nhủ Hoa Cúc:

- Em nên bình tĩnh lại đi Hoa Cúc.

Cô lắc đầu nói một cách lạnh lùng, xa vắng:

- Anh có thể về được rồi đó. Mẹ tôi không thể tiếp nhận một cú sốc nào nữa đâu.

Vĩnh Nguyên năn nỉ:

- Trong chuyện này do mẹ anh gây ra. Anh phải gánh phần trách nhiệm.

Hoa Cúc lạnh lùng xua đuổi:

- Anh khỏi cần phải day dứt như vậy. Anh nên về đi.

Vĩnh Nguyên ôm mặt khổ sở.

- Sao em cứ xua đuổi anh mãi như vậy hả Hoa Cúc?

- Tại vì tôi muốn được yên thân. Từ nay xem như không ai còn nợ ai nữa, được chứ?

Vĩnh Nguyên tha thiết nói:

- Anh muốn cùng em chăm sóc cho mẹ em. Đừng xua đuổi anh như vậy Hoa Cúc ạ?

Lời cô thật gay gắt:

- Tôi không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì nữa cả. Xin anh hãy hiểu cho tôi.

- Chuyện này xảy ra đâu phải lỗi do anh.

- Cũng từ chỗ anh mà ra cả. Mong anh hãy hiểu cho.

- Anh không về đâu. Em đừng có đuổi anh.

Hoa Cúc dọa:

- Nếu anh không về tôi sẽ gọi điện cho Mỹ Hằng biết là anh đang ở đây đó.

Vĩnh Nguyên cười buồn:

- Vậy thì đã sao chứ? Thật sự anh và cô ấy không còn gì để nói nữa.
- Chuyện đó là của anh. Tôi không muốn biết tới.
- Nhưng em biết tình cảm của anh dành cho em mà.
- Điều này anh nên quên đi là vừa. Vì tôi không thể làm bạn với anh cũng như với gia đình anh.

Mọi người ở hãng phim kéo tới đông đủ. Có cả Phát.

- Bác gái sao rồi Hoa Cúc.

Hoa Cúc nhìn mọi người cảm động:

- Cám ơn các anh, chị. Mẹ em vẫn chưa tỉnh lại.

Phát hỏi Vĩnh Nguyên:

- Mấy hôm nay vắng anh và Hoa Cúc, tụi này buồn muốn chết.

Có người hỏi:

- Chùng nào anh và Hoa Cúc trở lại phim trường?

Vĩnh Nguyên nhìn Hoa Cúc rồi nói:

- Có lẽ tôi không đến đó nữa.

Mọi người nhìn anh ngạc nhiên:

- Sao thế?
- Thì không làm nữa chứ có sao.
- Vậy còn Hoa Cúc?

Hoa Cúc nhìn về phía mẹ mình:

- Mẹ tôi thế này có lẽ tôi sẽ không đi làm được đâu.

Vĩnh Nguyên nhìn cô tha thiết yêu cầu:

- Em nên đi làm lại đi Hoa Cúc. Anh nghĩ em cần phải đi làm để lo cho bác gái.

Hoa Cúc hơi cúi đầu:

- Cám ơn anh đã lo. Nhưng tôi sẽ không đến đó làm việc nữa đâu.

Phát lại nói:

- Anh nên giải quyết vụ việc Mỹ Hằng thì Hoa Cúc mới được yên thân.

Hoa Cúc ngăn lại:

- Sao Phát lại nói như thế. Nói vậy hai người ấy dễ trở mặt với nhau lắm.

Phát cười:

- Hai người đó mà thành thân thì hăng phim luôn chắc chắn có chuyện nhộn nhịp đây.

Mọi người tản ra về. Vĩnh Nguyên cũng từ giả cô mà đi. Tới qua Hoa Cúc chưa hề chớp mắt. Đôi mắt cô kéo sụp mí. Cô ngủ lúc nào không hay. Một bàn tay đập nhẹ lên vai cô.

- Dậy đi chứ!

Hoa Cúc giật mình. Cô hốt hoảng kêu lên khi thấy Mỹ Hằng.

- Chị đến đây làm gì?

Mỹ Hằng nhướn mày tỏ ý hách dịch hơn:

- Tôi đến thăm bà ấy.

Hoa Cúc gắt lên:

- Ở đây không ai thèm hoan nghênh chị cả. Hãy đi đi!

Mỹ Hằng đứng khoanh tay trước ngực, cô nói:

- Cô có thấy sự ngoan cố của mình làm ảnh hưởng đến người thân không?

Hoa Cúc định không thèm nói với cô lời nào. Nhưng vì không muốn cô ta có mặt ở nơi này nên mới lên tiếng:

- Tôi cảm thấy mình chẳng có gì gọi là ngoan cố cả. Ai gây ác người đó sẽ gặp hậu quả xấu mà thôi.

Mỹ Hằng cười ngát:

- Sự ngoan cố của cô đã làm cho mẹ mình thế này mà cô còn nói nữa à?

Hoa Cúc nhìn Mỹ Hằng phẫn nộ:

- Tôi đã nói giữa tôi và Vĩnh Nguyên không có gì cả. Tại sao cô không chịu tin chứ?

Mỹ Hằng xoa tay:

- Chúng cứ rành rành ra rồi. Cô còn chối được sao? Anh ta vừa mới ở đây ra.

Hoa Cúc to tiếng:

- Thì anh ta cũng như cô mà thôi, không mời mà tới đó.

Mỹ Hằng nhìn bà Hoa Mai cười khan rồi nói:

- Ai bảo bà sinh ra chị một cô gái xinh đẹp mà chẳng biết điều gì cả.

Hoa Cúc kêu lên:

- Chị nên im miệng lại đi. Mẹ tôi đang bệnh chị không thấy sao mà còn nói.

Mỹ Hằng cao giọng:

- Hoa Cúc à! Ngày nào cô còn ở đây thì tôi vẫn còn phải có nhiệm vụ nhắc cho cô nhớ.

Hoa Cúc đẩy Mỹ Hằng ra khỏi cửa phòng bệnh.

- Đi, cô đi khỏi chỗ này ngay! Nếu không, tôi gọi bảo vệ đó.

Mỹ Hằng thách thức:

- Cô dám không?

Dì Hai xuất hiện:

- Cô lại muốn gây sự gì nữa đây?

Thấy dì Hai, Mỹ Hằng hơi sượng sùng một chút:

- Dì Hai cũng chịu khó đến đây vậy à?

Dì Hai quắc mắt nhìn cô ta:

- Sao lại không đến chứ? Đến để xem bộ mặt tráo trở của người ta như thế nào thôi.

Biết dì Hai mai mỉa mình. Mỹ Hằng cao giọng nói:

- Ở đợ mà bày đặt lên mặt dạy đời nữa à?

Dì Hai bĩu môi:

- Ở đợ thôi mà, đâu có gì xấu đâu chứ? Chỉ có người âm mưu toan hại người khác mới xấu thôi cô.

Hoa Cúc kéo dì Hai vào trong:

- Dì Hai mang đồ đến đây làm chi cho vất vả vậy.
- Tất cả là do cậu Hai sai bảo dì mang đến cho con đây.
- Dì Hai cảm ơn cậu chủ giúp cho con nhé.

Dì Hai nhìn bà Hoa Mai lo lắng:

- Chẳng biết chị ấy làm sao nữa.

Hoa Cúc cũng bồn chồn:

- Con cũng đang lo đây.

Dì Hai đứng lên:

- Dì về đây, con chăm sóc mẹ cẩn thận đó.
- Vâng, con biết rồi dì Hai.

Dì Hai đi rồi, Hoa Cúc nhìn mẹ mà nước mắt chảy dài xuống má. Chẳng hiểu sao cuộc đời hai mẹ con cứ mãi long đong thế này.

Sáng chủ nhật, bà Mỹ Lan cùng Mỹ Hằng đến nhà của Vĩnh Nguyên. Bà Mỹ Lan vào thẳng vấn đề:

- Hai đứa nó chỉ vì Hoa Cúc mà xảy ra chuyện. Thôi thì chúng ta nên tổ chức cưới cho tụi nó, anh chị tính sao?

Bà Lệ Chi còn đang giận mẹ con Hoa Cúc nên liền gật đầu:

- Được thôi. Chúng ta cứ tổ chức cưới cho tụi nó đi.

Ông Vĩnh Thụy thì lại nói:

- Chuyện này là của tụi nó. Chúng ta không thể làm mà không nói với nó một tiếng.

Bà Mỹ Lan xoa tay:

- Còn nói gì nữa anh ạ. Tụi nó sống gần nhau cũng đâu phải là thời gian ngắn. Mỹ Hằng là con gái đâu thể chờ lâu được.

Ông Vĩnh Thụy vịn vào cố đó nói:

- Nếu chờ không được, thì chỗ nào muốn cưới thì chị cho người ta cưới đi.

Bà Mỹ Lan tròn mắt nhìn ông:

- Anh nói gì kỳ vậy anh Thụy?

- Có gì đâu mà kỳ. Vĩnh Nguyên nó đã tỏ rõ thái độ rồi còn gì.

Bà Mỹ Lan hậm hực:

- Anh làm cha mà có thể nói một câu bất mãn vậy sao?

Ông Thụy xoa tay:

- Tôi đã hết cách rồi. Nếu chị có cách gì thì đưa ra đi.

- Anh...

Bà Lệ Chi ngăn lại:

- Chuyện này ông có thể cho tôi tự quyết định được không?

Ông Thụy cảm thấy giận vợ vô cùng vì đến tận bây giờ bà vẫn chưa chịu hiểu ra vấn đề gì cả.

- Được thôi. Bà muốn làm gì đó thì làm, tôi không tham dự vào là được rồi.

Bà Mỹ Lan cảm thấy khó chịu nên nói:

- Đây là chuyện hệ trọng, xin anh chị bớt cãi nhau cho.

Ông Vĩnh Thụy nổi giận thật sự:

- Nếu bà cho mình là đúng thì hãy ở đó mà tự giải quyết đi. Từ nay mọi chuyện trong nhà này bà cứ tự quyền mà giải quyết.

Ông Thụy đùng đùng bỏ đi, Mỹ Hằng âm ức khóc.

- Tại sao lại xảy ra chuyện như thế này chứ?

Bà Lệ Chi nhìn Mỹ Hằng:

- Thì cũng do con đó. Tự ý muốn làm gì thì làm.

Cô hơi cúi đầu, nhỏ nhẹ nói:

- Con xin lỗi! Lỗi là ở con, con xin bác hãy tha thứ.

Bà Lệ Chi nghe như được an ủi. Bà nói:

- Được rồi. Mọi chuyện hãy để cho bác tính.

Mỹ Hằng làm ra vẻ là kẻ đáng thương lắm.

- Con biết là tại Hoa Cúc mới gây cho tụi con tình cảnh thế này. Con ghét cô ấy.

Bà Lệ Chi vuốt ve:

- Thôi được rồi, mọi chuyện để bác lo.

Vĩnh Nguyên về ta sẽ nói lại.

Mỹ Hằng âm ức:

- Con biết bây giờ anh ấy đang quán quýt bên con nhỏ đó ở bệnh viện bác ạ.

Bà Lệ Chi lắc đầu:

- Không đâu! Vừa rồi nó nói là đi Nha Trang gì đó.

Mỹ Hằng ôm mặt khóc:

- Không đâu, anh ấy nói dối mà thôi.

- Tại sao nó phải nói dối?

Bà Mỹ Lan chép miệng:

- Chẳng biết mẹ con nó có bùa phép gì mà cha con Vĩnh Nguyên lại có thể làm như thế.

Mỹ Hằng đem thêm:

- Nhất định họ đã tìm mua nhà cho hai mẹ con bà ấy ở thành phố này.

Bà Lệ Chi nhảy đồng lên:

- Cái gì! Ông ấy mua nhà cho nó à.

Bà Mỹ Lan gật gù:

- Thì mình đoán vậy thôi. Đơn thân độc mã đến đây họ có chỗ nào mà trú.

Mỹ Hằng lại ầm ức:

- Con nghe nói bác trai đã tìm cho Hoa Cúc làm ở một hãng phim khác rồi.

Bà Lệ Chi nghiêng răng:

- Trời ơi! Tôi ngu ngốc quá, có hay biết gì đâu!

Mỹ Hằng làm ra vẻ tội nghiệp:

- Vậy còn đám cưới của con và anh Nguyễn thì sao?

Bà Lệ Chi dỗ dành:

- Được rồi. Con an tâm đi, ta sẽ làm chủ cho con.

- Bác hứa rồi đó nha.

- Được rồi mà.

Dì Hai xuất hiện:

- Thưa bà chủ, cơm đã dọn xong rồi ạ.

Bà hỏi:

- Thằng Nguyễn về chưa?

- Dạ chưa.

Bà Lệ Chi cần nắn:

- Thằng này thật là...

Dì Hai nói đỡ cho Vĩnh Nguyên:

- Hôm qua cậu Hai có nói là đi Nha Trang một tuần mới về.

Mỹ Hằng nói như nạt ngang:

- Đi Nha Trang đâu mà đi. Anh ấy đang ở bệnh viện với con nhỏ đó.

Dì Hai lắc đầu:

- Chuyện này thì tôi không rõ lắm.

Bà Mỹ Lan khoanh tay trước ngực, bà nói giọng mai mỉa:

- Chị luôn giúp người ngoài mà đâu có quan tâm đến bà chủ.

Dì Hai nhìn bà hỏi:

- Bà nói vậy là ý gì?

- Hừm! Suốt ngày bà ở nhà chẳng lẽ bà không phát hiện được quan hệ của họ hay sao?

Dì Hai hơi nhíu mày:

- Bà nói như vậy mà nghe được hay sao? Ông chủ là người nghiêm túc đàng hoàng. Bà không được xúc phạm đến ông ấy.

Bà Mỹ Lan nói với bà Lệ Chi:

- Đó, chị thấy chưa. Họ một giuộc với nhau cả. Chị thua rồi.

Bà Lệ Chi nhìn dì Hai:

- Chị Hai! Chị giấu cả tôi sao?

Dì Hai lắc đầu:

- Tôi chưa từng giấu bà điều gì cả. Ông chủ vẫn thương yêu chung thủy với bà đó. Bà đừng nghe lời người mà đánh mất hạnh phúc.

Bà Mỹ Lan bĩu môi:

- Bà ấy cho bao nhiêu tiền mà bà giấu kỹ thế?

Bà Hai nói với chủ:

- Tôi chỉ nói vậy thôi. Còn tin hay không là tùy bà.

Dì Hai đi rồi Mỹ Hằng nói:

- Sao bác không đến bệnh viện một chuyến xem sao?

Hai mẹ con bà, kể nói qua người nói lại, làm bà Lệ Chi không bình tĩnh được liền gật đầu:

- Được. Chúng ta thử đến đó một lần xem sao?

Mỹ Hằng nhìn mẹ một cái đầy ý nghĩa. Họ kéo nhau đến bệnh viện.